

Kræv folkeafstemning om EU's finanspagt!

1. udtalelse

Feudalisme eller nationalstat: Valget er vort

af Helga Zepp-LaRouche, formand for Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (Tyskland), d. 23. marts 2012

Resultatet af en årelang opinionsundersøgelse i Tyskland har bragt den kendsgerning frem for dagens lys, at et overvældende flertal af tyskere, på forespørgslen om en politisk ændring er mulig, giver udtryk for den resignerede mening, at det ikke er muligt. "Jamen, man kan jo ikke gøre noget!" ? er overbevisningen hos mere end 80% af vort lands folk. Hvad er det da for et politisk system vi lever i, et demokrati, et oligarkisk system eller et feudalt diktatur? Og hvad er det egentlig for et land, vi ønsker at leve i?

Det er i absolut sidste øjeblik, at vi kommer til klarhed om disse spørgsmål, for vi lever i overhængende fare for at miste selv de sidste rester af udseendet af demokrati. For, med den Europæiske Unions regeringslederes underskrivelse af den såkaldte finanspagt og den umiddelbart forestående vedtagelse af traktaten om oprettelse af den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme (EFSM-Traktaten), vil situationen for EU og dens medlemsstater på dramatisk og gennemgribende vis ændres. Den tyske forfatningsdomstol i Karlsruhe fastslog med sin såkaldte Lissabon-afgørelse af juni 2009, at en yderligere overførsel af magtbeføjelser til EU, som de facto ville gøre denne til en forbundsstat, indebar en forfatningsændring og dermed krævede en folkeafstemning i henhold til forfatningens artikel 146. Dette gælder allerede for finanspagtunionen, der eksporterer den tyske "gældsbremse" til alle andre europæiske stater, og etablerer en EU-budgetkommissær med ret til at foretage indgreb i medlemmernes statsbudgetter; hermed har vi opgivet et af demokratiets centrale, tilkæmpede resultater, nemlig retten til at fastlægge budgettet. Allerede med den finansielle pagt kan ethvert af EU's medlemsstater blive tvunget til at gennemføre de samme morderiske nedskæringsprogrammer, som Grækenland allerede er blevet påtvunget. Dermed er, ud over selve demokratiet, også princippet om social retfærdighed og retten til frie overenskomstforhandlinger blevet smidt i den historiske skraldespand.

Tilbage til middelalderen?

Denne omstødelse af adskillige revolutioners tilkæmpede resultater og fremskridt inden for forfatningsmæssige og internationale retsprincipper, kaster udviklingen i Europa tilbage til tiden før fremkomsten af den suveræne nationalstat i det 15. århundrede. I praksis tildeles ledelsen ? der i dette tilfælde udgøres af en blanding af regeringschefer og ikke-valgte, overnationale bureaukrater ? overvældende magtbeføjelser, ligesom det var tilfældet i datidens feudale system. Og dette var på forhånd hensigten!

Allerede i et interview med La Stampa den 12. juli 2000, altså endnu inden euroens indførelse, skar Giuliano

Amato, den senere vicepræsident for den såkaldte europæiske konvention, der lavede udkastet til den europæiske forfatning, sine hensigter ud i pap:

"Det er derfor, jeg foretrækker at gå langsomt frem og nedbryde suveræniteten bid for bid, og dermed undgå en pludselig overførsel af magt fra staterne til unionen..

Og hvorfor skulle vi ikke vende tilbage til tiden før Hobbes? Middelalderen havde en langt rigere menneskehed og forskelligartet identitet, der kan tjene som forbillede. Middelalderen er skøn.. Nu som dengang optræder der igen nomadefolk i vort samfund. Nu som dengang findes der magter uden tilknytning til territorier. Uden suveræne stater vil totalitarisme ikke findes. Demokrati behøver intet nationalt overhoved."

Præcis hvor skøn denne Ny Middelalder kan være, i hvilken der ikke længere findes nogen suveræn nationalstat, der kunne forsvare det almene vel, erfarer grækerne, italienerne, spanierne og portugiserne netop nu, hvis gennemsnitslevealder, på grund af nedskæringer i de sociale ydelser, snart kan forventes at være på samme niveau som i Middelalderen. Og husk også hvad Luxembourgs stats- og finansminister, Jean-Claude Juncker, tidligere leder af den såkaldte Euro-gruppe, afslørede i et interview i Der Spiegel i 1999 vedrørende sine høje tanker om demokrati, sandhed og gennemsækelighed, og om hvordan man bedst på listig vis ville kunne skaffe den frihedsbaserede grundlæggende orden af vejen:

"Vi beslutter noget, opsender en prøveballon og venter så nogen tid for at se, hvad der sker. Hvis der ikke er noget større anskrig og ingen optøjer, fordi de fleste mennesker ikke har nogen idé om, hvad der er blevet besluttet, så fortsætter vi skridt for skridt, indtil det ikke længere er muligt at vende om". (Der Spiegel, 52/1999)

Dette punkt, hvor det ikke længere vil være muligt at gå tilbage, ville nås med underskrivelsen af EFSM's permanente bankredningsmekanisme. På baggrund af de konstante forringelser i flere EU-medlemsstaters finansielle situation, ville forbruget af den totale EU-garanterede lånesum betyde, at Tyskland ville miste kontrol over mere end 60% af sit eget budget (baseret på landets indtægter i 2012 på 306 milliarder euro). Men allerede nu forlanger man yderligere forhøjelser af redningsfonden, og en situation ville meget snart kunne opstå, hvor Tyskland må hæfte for højere låne- og garantisummer, end dets samlede årlige skatteindkomster andrager.

EFSM's repræsentantskab, der er sammensat af eurozonelandenes finansministre, kunne, om nødvendigt, til enhver tid trække på medlemsstaternes budgetter for at forhøje den nuværende garantisum på 700 milliarder euro til et hvilket som helst krævet beløb, og det kunne også direkte forlange ny likviditet af Den europæiske Centralbank. Det kan også overføre alle magtbeføjelser til bestyrelsen, den såkaldte "EFSM-forretningsbestyrelse". Denne myndighed udnævnes, står ikke retsmæssigt til regnskab for vælgerne, har juridisk immunitet og kunne uden nogen som helst gennemsækelighed ? naturligvis som respons til krisens "systemiske" karakter - lade seddelpressen køre uafbrudt.

Hermed har hele Europa og ligeledes USA, hvor Federal Reserve Bank forfølger den samme politik, sat kursen direkte mod en hyperinflation som i Tyskland i 1923. Som vi tyskere burde vide bedre end alle andre, så er hyperinflation den mest brutale måde at udplyndre den samlede befolkning på. Og folk lægger mærke til dette: EU agerer allerede som en forbundsstat, blander sig i hvad som helst med sine retningslinjer, med skadelige virkninger for de berørte parter til følge, men uden at varetage den opgave, der frem for alt er statens egentlige - at være ansvarlig for det almene vel.

Overnationalt diktatur

Samtidig med disse handlinger viger fortalene for EU-diktaturet ikke tilbage for at fortælle sofistiske løgne.

Den 22. marts offentliggjorde Frankfurter Allgemeine Zeitung således en tegning, hvor en lille hund, der har revet sig løs af sin lænke, står over for to, cirka fem gange så store, ekstremt truende monstre, som illustration til en artikel af professor Thomas von Danwitz, dommer ved EU-domstolen, med titlen: "Uafhængig ? og hvad så?" Den underforståede mening er, at et uafhængigt, suverænt Tyskland ville være håbløst udleveret til stormagters, som Ruslands, Kinas og USA's, forgodtbefindende. Artiklens forfatter beklager sig over, at en "skeptisk undertone" har holdt sit indtog i den europapolitiske debat, og at selv jurister klager over det demokratisk utilstrækkeligt legitimerede fremmedherredømme fra Bruxelles. Han fortsætter dernæst med at bagtale idéen om national suverænitet ? og dermed et af de største tilkæmpede resultater i europæisk historie. Endelig fremfører han, at indholdet af den forfatningsbaserede suverænitet ikke er blevet antastet, fordi staterne frivilligt underkastede sig betingelserne i EU-traktaten. Der kan derfor ikke være tale om tab af suverænitet, også fordi EU-traktaten giver mulighed for at trække sig ud af unionen. Men hvem spurgte nogensinde borgerne, om de ønskede at opgive D-marken, om de overhovedet fik mulighed for at læse EU-traktaterne, fra Maastricht til Lissabon, endsige om de ville have dem, og om hvorvidt de vil se hele deres livsopsparring bortødet i en udligningsunion og sluttelig tilintetgjort gennem hyperinflation?

Vær ikke en slave!

Der er en vej ud af krisen: Vi må sætte en stopper for kasinoøkonomien og den ubegrænsede indfrielse af privat spillegæld, der er ved at blive forvandlet til statsgæld gennem de såkaldte redningspakker, hvorefter regningen havner hos skatteyderne. For at opnå dette behøver vi et globalt bankopdelt system og etablering af et kreditsystem, der yder lån til den virkelige økonomi til investering i den produktive beskæftigelse. Europas suveræne republikker kan i et fællesskab, som det de Gaulle kaldte Fædrelandenes Europa, tage vel vare på sine interesser, i fælles samarbejde med lande som Rusland, Kina eller et Amerika, der har fundet tilbage til sine traditioner fra Den amerikanske Frihedskrig. Men som sagt, som suveræne republikker! Med finanspagten og den truende ESM-aftale er den grænse, som den tyske forfatningsdomstol med sin Lissabon-afgørelse fra juni 2009 har trukket, overskredet. For at tage skridtet til et EU som forbundsstat kræves der, i henhold til forfatningens artikel 146, en ny forfatning, og dertil behøves en folkeafstemning.

De som ikke ønsker at miste den sidste rest af demokrati, suverænitet og frihed til et sjælløst, overnationalt bureaukрати, der kun er det udøvende organ for finansoligarkiet, må nu kæmpe for, at der afholdes en folkeafstemning om finanspagten, EFSM-aftalen og spørgsmålet om Tysklands suverænitet!

I det gamle Rom fik en senator den idé at forsyne alle slaver med et hvidt armbind for bedre at kunne genkende dem. Da standsede en vis senator ham og sagde: "Nej, når det går op for dem (slaverne), hvor mange de er, vil vi snart få en opstand".

Hvis de mere end 80% af forbundsstatens borgere, der mener, at "man kan jo alligevel ikke gøre noget", begyndte at bære hvidt armbind, kunne vi vinde folkeafstemningen og ophøre med at være undersåtter!

Denne artikel offentliggjordes som et flyveblad med titlen: "Jamen, man kan jo intet gøre!" Jo, det kan man!

Oversat fra tysk.

Tysk originaludgave: "[Man kann ja doch nichts machen!](#)" [Doch, man dann!](#) Helga Zepp-LaRouche [2]

2. udtalelse:

Folkeafstemning om EFSM (den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme) og finanspagt! Vi har ret til at gøre modstand!

*Tyskland, 1. april 2012 kl. 12.12
af Helga Zepp-LaRouche*

Nedtællingen til en katastrofe af hidtil uset omfang fortsætter ubønhørligt. Alle tegn peger i retning af, at vi, gennem en kombination af den voksende fare for en verdenskrig og krisen omkring det globale finanssystems sammenbrud, styrer hen imod en historisk begivenhed af sådanne dimensioner, at det kunne betyde afslutningen på den menneskelige civilisation. Med nådesløs stædighed går tiden, indtil videre uden at der er nogen rimelig modstand at spore, eller uden at de fleste mennesker så meget som ænser de farer, der truer.

I stedet for at indrømme at euroen er et mislykket eksperiment og kasinoøkonomien er forbi, presser EU, den tyske regering og oppositionspartierne (med undtagelse af Venstrepartiet - der Linkspartei) på med at få Finanspagten om indførelsen af en gældsbremse i alle EU-stater og EFSM-Traktaten (den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme) ratificeret i det tyske parlament, Forbundsdagen. Denne politik er lige så inkompetent som den er farlig, og den må for enhver pris forhindres. For Finanspagten ville uigenkaldeligt cementere en "Brüningsk"¹ [3] nedskæringspolitik, der ville kaste realøkonomien i hele Europa ned i afgrunden, samtidig med at EFSM-Traktaten ville skabe en mekanisme, der står uden for enhver demokratisk kontrol, og som frembringer en hyperinflation, som ville devaluere de nationale aktiver. De politiske og sociale følger ville være katastrofale ? og ville frem for alt fremskynde krigsdynamikken. Det er i sidste øjeblik, men det er endnu ikke for sent.

Tilstanden i EU og Europa, der har fået det forskønnede øgenavn "Demokratiunderskud", har nu nået så truende dimensioner, at der kun er et eneste, lille bitte skridt til det totale diktatur. Kombinationen af den finansielle union og EFSM-Traktaten er et så himmelråbende angreb på forfatningen, den grundlæggende demokratiske orden og befolkningens almene vel til fordel for det højspekulative finanssystem, at man kun kan blive grebet af en isnende rædsel over, hvad dette afslører om regeringen og de partier, der vil piske denne lovpakke igennem. Når først EFSM-Traktaten er ratificeret, kan repræsentantskabet² [4] til enhver tid, og imod en tysk stemme, foretage indgreb i det tyske statsbudget ? uden begrænsninger.

Efter etableringen af en startkapital på 800 milliarder euro (Artikel 8), af hvilke 80 milliarder euro skal indbetales i den første fase, hvoraf Tysklands andel udgør mere end 27%, skal beløbet med jævne mellemrum forhøjes; og i nødstilfælde ? altså for eksempel for at overtage en euro-risikostats statslån eller for at forsyne en "systemisk" bank med likviditet ? kan repræsentantskabet "uigenkaldeligt og uindskrænket" (Artikel 9) yderligere forlange hundreder af milliarder inden for en 7-dages frist. I tilfælde af at de andre medlemsstater ikke kan betale ? og listen over disse lande bliver stadig længere ? ville den tyske skatteyder overtage en stadig større andel. I tilfælde af at eurogruppen beslutter at udstede Eurobonds, hvilket vil sige, at man hæfter i fællesskab for den nye gæld, så er dette ifølge Artikel 21 allerede muligt og kræver ingen yderligere ændring af traktaten.

Den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme står ikke til ansvar for nogen; repræsentantskabet,

forretningsbestyrelsen og medarbejdere har juridisk immunitet, der er ingen tilsynspligt, beslutninger træffes uden nogen som helst gennemskuelse. Medlemmer af repræsentantskabet og forretningsbestyrelsen kan investere kapitalen efter behag og uden nogen kontrol, ingen anklagemyndighed kan gribe ind ved inkompetence eller bedrageri. Repræsentantskabsmedlemmernes løn er hemmelig og er ikke skattepligtig, og der er intet som helst kompetent finanstilsyn, der kan kontrollere repræsentantskabets kvalifikationer.

Kombineret med EFSM-Traktaten er Finanspagten dødelig. Ligesom vedtagelsen af Lissabon-Traktaten blev gennemført bag om ryggen på offentligheden, blev også Finanspagten i største hast, og uden at de nationale parlamenter eller befolkninger blev konsulteret, vedtaget af stats- og regeringscheferne. Med indførelsen af en bremse på nationalgælden og automatisk virkende mekanismer til korrigerende indgreb, vil EU-Kommissionen fremover sørge for at reducere de statslige udgifter, selv under en periode med alvorlig økonomisk nedgang, og principperne for uafhængige tilsynsinstitutioner opgives. Medlemsstaterne kan indstævne hinanden for Den europæiske Domstol, men kommissionen vil også have ret til at sagsøge. Der er ikke forudset nogen opsigelsesret; de enkelte medlemsstater kan ikke ensidigt opsiges traktaten, der kun kan ophæves og ændres, hvis alle medlemsstater enstemmigt vedtager det.

Fra et fysisk økonomisk standpunkt er kombinationen EFSM-Finanspagt så rædselsfuldt inkompetent og forkert, at det er nærliggende at fatte mistanke om, at hensigten hos dens arkitekter, altså finansoligarkiet, er en ganske anden, end de foregiver. På den ene side bliver hyperinflationen sat i gang for at redde bankerne; på den anden side bliver statsgælden, der først opstod på grund af bankredningerne, bragt ned ved nedskæringer i realøkonomien og det almene vel. Drejer det sig her kun om at vinde tid (måske indtil en ny krig tilvejebringer forudsætningerne for en Ny Orden?), eller skal samfundsudviklingen skrues tilbage til det niveau, den befandt sig på i Middelalderens feudale samfund ? eller begge dele?

Modstanden er endnu for svag

Konsekvenserne af denne politik er åbenlyse for enhver, der vil se dem. Otmar Issing, tidligere cheføkonom for Bundesbank, satte spørgsmålet på dagsordenen ved et arrangement i anledning af avisen Börsenzeitungs 60-års jubilæum: Hele idéen om at gennemtvinge et "Europas forenede Stater", der, via den finansielle union, styres af et centraliseret bureaukrati, hvor befolkningen afpresses med argumentet om, at dette er tvingende nødvendigt på grund af krisen, har været forkert fra begyndelsen og kan kun føre til en katastrofe. De, der yderligere er fortalere for indførelsen af Eurobonds, burde være ærlige nok til også at meddele befolkningen, hvad følgerne er: ekspropriation, inflation og tab af suveræniteten. Udgiveren af Börsenzeitung, Claus Döhring, udtalte sågar h-ordet ? hyperinflation!

Som Forbundsdagens informationstjeneste understreger det i en kommentar til dette emne, så indeholder Finanspagten ingen bestemmelser om mulighederne for at bringe aftalen til ophør. Netop dette triumferede fru Merkel over under en pressekonference i forbindelse med Euro-topmødet den 31. januar 2012: "Det drejer sig om, at bremsen på statsgælden indføres som en varig lovbestemmelse, at den er bindende og gældende for altid."

Atter engang spørger man sig selv: Hvad i himmelens navn motiverer denne kvinde? Hvorfor forfølger hun en politik, der på så hårrejsende måde strider imod de tyske interesser? Har hun ikke læst den dom over Lissabon-Traktaten, som den tyske forfatningsdomstol i Karlsruhe har afsagt, der udtrykkeligt siger, at yderligere kompetenceoverførsler til Bruxelles nødvendigvis kræver en folkeafstemning om ændring af forfatningen? Og hvorfor vil hun have eviggyldige love i Finansunionen, når domstolen i Karlsruhe i samme afgørelse udtrykkeligt konstaterer, at denne karakter af eviggyldighed kun tilkommer grundrettigheder, og at disse bør forblive inden for grundlovens myndighed og ikke bør afgives til EU-Traktaten?

Det er godt, når økonomer som Issing, statsanklagere, analyseeksperter, Venstrepartiet (Linkspartei) og

andre begynder at organisere sig til modstand, før barnet endegyldigt er blevet smidt ud med badevandet. Men det er lige så vigtigt at komme til klarhed over, at den uhyrlighed, der med EFSM-Finanspagt-pakken nu truer os, fra begyndelsen af har været tilsigtet hos arkitekterne af Maastricht-Traktaten og Den europæiske Møntunion. Issing tager fejl, når han mener, at den eneste fejl skulle have været den ikke at have overholdt kriterierne i Maastricht-Traktaten. Jacques Attali, daværende rådgiver for Mitterand, har åbent indrømmet, at man med overlæg har indbygget en fødselsdefekt, da man lavede udkastet til Den europæiske Møntunion, med henblik på senere at gennemtvinge Den europæiske politiske Union, som på daværende tidspunkt ikke var i sigte.

Efter Sovjetunionens kollaps drejede det sig for det anglo-amerikansk dominerede finansoligarki lige fra begyndelsen om at oprette et verdensimperium på grundlag af en anglo-amerikansk særstilling. Dertil hørte en politik med regimeskift over for alle regeringer, der ikke var parate til at underkaste sig dette imperium, så vel som en indskrænkning af det genforenede Tyskland i Maastricht-Traktatens spændetrøje. Det var lige fra begyndelsen planen (ifølge udtalelser af Robert Cooper, rådgiver for den såkaldte EU-udenrigsminister Lady Ashton) at forvandle det udvidede EU til historiens største imperium. Den afskyelige EFSM-Finanspagt-pakke er blot den næstsidste konsekvens af denne plan. Den allersidste konsekvens ville bestå deri, at man hellere vil fremprovokere en ny verdenskrig end være tilskuer til sit eget imperiums undergang, også selv om man derved løber risikoen for civilisationens afslutning.

Det eneste alternativ består i så hurtigt som muligt at indføre et bankopdelingssystem i traditionen efter Franklin D. Roosevelts Glass-Steagall-lov, samt indføre et kreditsystem, der udelukkende skal tjene til at finansiere investeringer i videnskabelige og teknologiske fremskridt for at forbedre industriens produktivitet til gavn for arbejdspladserne. Dertil kommer en tilbagevenden til et fastkurssystem og langsigtet, multilateralt samarbejde mellem suveræne nationer for genopbyggelsen af verdensøkonomien.

Befolkningen må i en folkeafstemning forholde sig til, hvilken møntfod de vil have, hvilken forfatning de ønsker, og i hvilken form for stat de vil leve. Grundlovens artikel 20 giver os retten til at gøre modstand mod enhver, der er en trussel mod den tyske stats karakter af demokrati- og socialstat. Artikel 146 kræver en folkeafstemning, når det drejer sig om endegyldige kompetenceoverførsler til Bruxelles.

For en folkeafstemning om EFSM, Finanspagten, EU-traktaterne fra Maastricht til Lissabon, euroen, henholdsvis. Genopnåelse af suveræniteten over egen møntfod og økonomisk politik!

- 1) Heinrich Brüning, kansler 1930 ? 32 under Weimarrepublikken
- 2) Det øverste styrelsesorgan, sammensat af eurozonelandenes finansministre

Tysk originaludgave:

[Volkabstimmung über ESM und Fiskalvertrag! Wir haben das Recht auf Widerstand! Helga Zepp-LaRouche](#)
[5]

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/584>

Links:

- [1] http://larouchepub.com/eiw/public/2012/2012_10-19/2012-13/pdf/41-43_3913.pdf
- [2] <http://bueso.de/node/5548>
- [3] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/584#fn1>
- [4] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/584#fn2>
- [5] <http://bueso.de/aufruf-esm-fiskalpakt>